

TA OTKUDA MENI?

Velika Gospa, A

Djeca i jednostavni ljudi iskreni su u svome nastupu. Evo, običan čovjek čini svoje dužnosti jednostavno i predano, iz ljubavi, uza sve poteškoće. Pa ako se onda dogodi da to netko zapazi i vrednuje, skroman čovjek će se iskreno začuditi iskreno se pitajući što je on to osobito činio. Ta on je samo učinio ono što bi svaki drugi na njegovu mjestu.

Evo iskrena čuđenja u današnjem evanđelju. Elizabeta “ne može doći sebi”. Tolike je godine ostala bez poroda, što je u ono vrijeme bila velika sramota, jer se smatralo da je to Božja kazna za tko zna koji javni ili tajni grijeh. Nije bilo lako boraviti u kući bez dječje graje i bez radosti materinstva. Tko zna koliko je podsmjeha ili poruga doživjela. I onda kad je već izgubila svu nadu, gle: Bog joj podaruje potomstvo. Rodit će sina! I dok još nije mogla vjerovati kako se “Bogu svidjelo skinuti sramotu s nje”, dolazi još jedan neočekivani Božji dar: dolazi joj u pohode Bogomajka. I Elizabeta se u čudu pita: “Ta otkuda meni da majka moga Gospodina dođe k meni?” Bog kad daje, daje u pregrštima! “Ta otkuda meni...?”

I Marija je to mogla klicati cijeloga života, mogla se uvijek iznova i iznova čuditi Božjim otajstvima. Ta otkuda njoj to da bude majka Spasiteljeva? Ta otkuda joj to da Bog uz nju stavlja Josipa, pravedna i tako pažljiva? Otkuda njoj to da joj se nakon prvog šoka poroda u Betlehemu dolaze pastiri, puni ljubavi i jednostavnosti, dolaze mudraci, bogobojazni i tako pažljivi? Otkuda njoj ta radost da njezin Sin još kao dvanaestogodišnjak zadivljuje učitelje u hramu? Pa kad je vidjela Isusov javni nastup, njegova čudesa, kad je čula njegove snažne riječi! Tko bi mogao dokučiti njezinu radost i njezin ponos? Konačno, otkuda njoj to da nakon užasa Velikog petka doživi slavu uskrsnuća i uzašašća, otkuda joj to da i ona bude dionica silaska Duha Svetoga? I evo konačno, danas, slavimo vrhunac Marijine slave: ona je nakon svršetka zemaljskog života uznesena na nebo. U svojoj svojoj jednostavnosti Marija se doista cijeli život mogla pitati (uza sve muke, poteškoće i boli): “Otkuda meni to da mi Gospodin daje tolike milosti, da me toliko uvažava?”

Silni su, veliki i neshvatljiv dari koje je Bog podario Mariji. Uzvisio je između svih žena. Ona u svojoj dobroti i u svojoj jednostavnosti ništa od toga nije mogla očekivati. Mogla se samo čuditi i u ushićenju zahvaljivati: “Veliča Duša moja Gospodina!” Marijini su dari bili veliki, ali je i njezina zahvalnost bila velika.

A mi? Možemo li mi zahvaljivati? Po svojoj ljudskoj slabosti i po svojoj ludosti mi, ljudi malene vjere, ne zapažamo, ne uviđamo, ne čudimo se, ne divimo se, ne zahvaljujemo. A ne daje li Bog i nama velike darove? Zar i mi ne bismo trebali uskliknuti: “Velike mi djela učini Svesilni, sveto je ime njegovo!” Evo, stvoreni smo na sliku Božju, otkupljeni smrću i uskrsnućem sina Božjega koji je postao naš brat. Posvećeni smo Duhom svetim i postali dionicima božanske naravi Isusa Krista. Krist nas priznaje svojom braćom i sestrama, mi smo pravi sinovi i kćeri našega Boga. Može li nam Bog dati više od toga? Pa ako onda u ovome životu imamo i boli i križeva, razlikujemo li se po tome možda od Blažene Djevice ili od Krista, koji su trpjeli? Veliko je naše dostojanstvo. Zato časovitost našega trpljenja nije ništa u usporedbi sa slavom koja nas iščekuje zajedno s Blaženom Djevicom. Zvonko Pažin